

NİSAN

BOYUT

2022

İÇİNDEKİLER

NİSAN BOYUT 2022

Kapak Çizimi

Öykü Yağmur Özer

Editörden

Güce ve Güçsüzlüğe, Eşitsizliğin Feminist Manifestosu-Elif Sude Yanık	3
Çatlak Kaldırım-Elif Tuana Gökmen	4
Kimse Gelmemişti-Duru Yavuz	7
Değnek-Çağan Yılmaz	9
Güneşi Doğuranlar-Berfe İklim Demirci	10
İnsanlık İçin-Arda Ali Güçsav	11
Adın? Kadın-Alya Salan	12
Düzen... Değişecek mi?-İdil Ada Aydos	13
Bir Pazar Sabahı-Elanur Nalbantoğlu	14
"Kadın Olmak..."-Zeynep Bülbül	15
Boğa-Ömer Yiğit Çiner	16
Kalabalıkta Yalnız-Elanur Nalbantoğlu	17
Hemen-Elif Sude Yanık	18
	19

Editör

Derin Beytekin
Ece Azra Aktürk

Danışman Öğretmen

Dilek Ünek
Buket Koldaş

Boyut Yazar Kadrosu

Elif Sude Yanık	Alara Berru Kapdan	İpek Sakarya
Zeynep Bülbül	Barış Kalaycıoğlu	Merve Çakır
Elif Tuana Gökmen	Alya Salan	Ömer Yiğit Çiner
Ece Etiz	Zeynep Sakarya	Safiye Doğa Varoğlu
Havin Ceren Gündoğan	Berfe İklim Demirci	Ayşe Derin Beytekin
Defne Bozkır	Demir Özusta	Aslı Cihangir
Defne Akıncı	Duru Kanbur	Arda Güçsav
Çağan Yılmaz	Duru Yavuz	
Naz Evin	Duru Yıldız	
Yiğithan Akkuş	Elanur Nalbantoğlu	
Çilem Özel	İdil Ada Aydos	

Fotoğraf ve Resim

Bora Bursalı
İdil Sena Keskin
Sarp Gürel

Layout Editörü

Öykü Yağmur Özer
Gizem Erkal

Yaratıcı Ekip

Zeynep Karahasan
Asya Ülger
Öykü Yağmur Özer

Konuk Yazar Olmak İçin

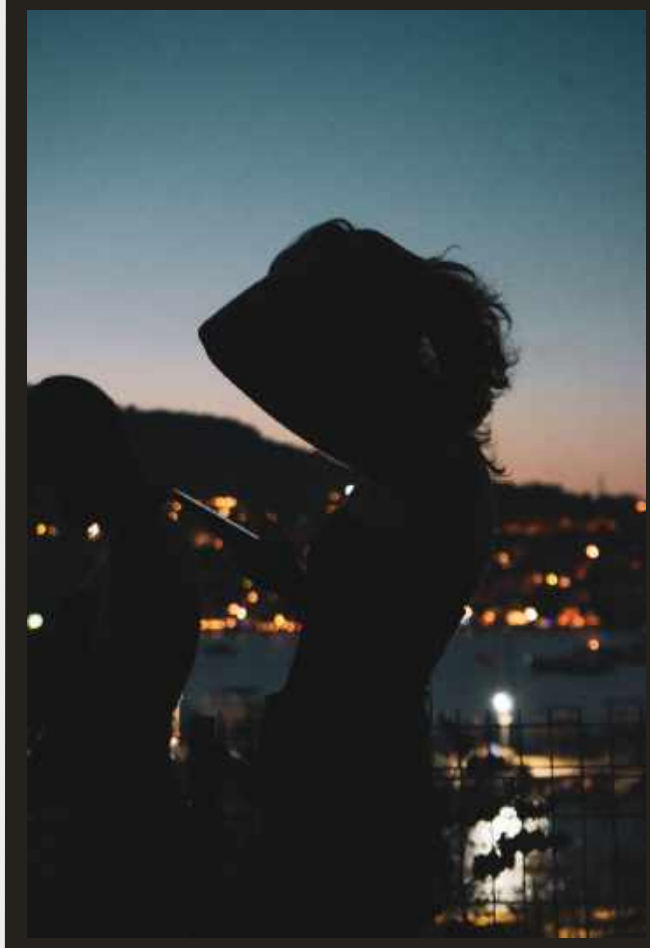
boyuttedebiyat@gmail.com

Editörden

"Bir kadın, ne zaman kendi sesini duyurmak için ayağa kalksa, planlamamış bile olsa, tüm kadınlar için de ayağa kalkmış olur."

Maya Angelou

Boyut ekibi olarak ülkemiz başta olmak üzere, tüm dünyada yaşanan cinsiyet eşitsizliğine ve hayatın içindeki bütün isimsiz kadın kahramanlara dikkat çekmek adına bu sayımızın temasının "Kadın" olmasına karar verdik. Kadınlar sanılanın aksine birer çiçek gibi değiller, olmak istemiyorlar. Huzuru, neşesi, umudu elinden alınıp dalından koparılmış bir çiçek olmak yerine kökleri yere sağlam basan, gölgesi dahi tüm sevdiklerini korumaya yeten bir çınar ağacı olmak istiyor kadınlar. Hayata incecik bir dalla bağlı olmak yerine dört elle sarılıyorlar. Kökleri bir çınar ağacı kadar güçlü, bir çınar ağacı gibi dimdik duruyorlar. Kadınlar tüm dünyada, hayatın tam içinde, fabrikalarda, üniversitelerde, televizyonlarda, uzayda. "Elalem ne der?" diye düşünmeden, başkası istediği için değil kendi kalbinin sesini dinlediği için yola çıkan kadınlar; bireylere, toplumlara ve tüm dünyaya örnek oluyorlar. Narin ve korkak adımlarla değil cesurca ve sağlam adımlarla ilerliyorlar. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği, şiddet, ötekileştirme, ayrımcılık, kadın cinayetleri bir çığ gibi büyüyüp bizleri yıkmaya çalışsa da en güçlü haykırışlar bile hakları için savaşan bir kadının fısıltısını dahi bastıramaz. Kadınların içindeki umut ve inat tükenmediği sürece Maya Angelou'nun dediği gibi "Bir kadın, ne zaman kendi sesini duyurmak için ayağa kalksa, planlamamış bile olsa, tüm kadınlar için de ayağa kalkmış olur." Dünyaya tek bir pencereden, tek bir bedenden, tek bir yönden bakmayı reddeden, engeller karşısında boyun eğmek yerine yoluna devam eden, haksızlığa uğrayan herkes adına savaşmaktan asla vazgeçmeyen kadınlardan ilham alarak ve onların sesi olmak için hazırladığımız bu sayımızı keyifle okumanızı diliyoruz.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Derin Beytekin

Güce ve Gücsüzlüğe, Eşitsizliğin Feminist Manifestosu

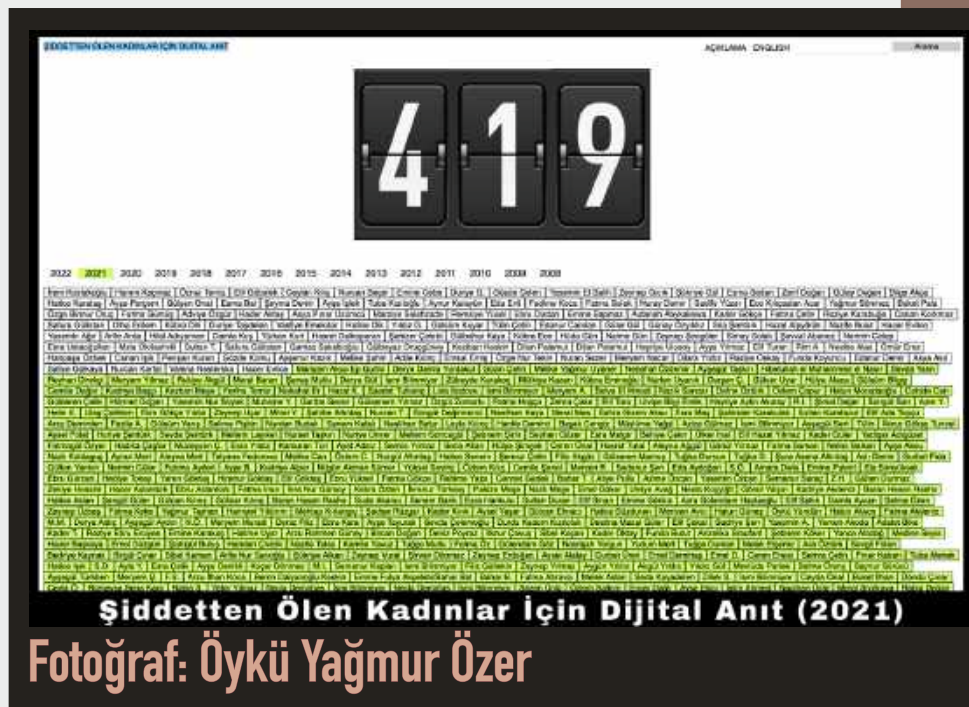
Elif Sude Yanık

Haklısınız dostlarım
kabahat bizim
biz doğurmamalıydık
hiç doğmamalıydık
olmamalıydık
ölümünüz
pek tabii yokluğunuz
var olmamış oluşunuz
bizim hanemize yazılır
ve fakat daha az üzerdi sizi
biz yine hataya muktedir
Sizse yok halinizle dahi
bizden fazla
var olurdunuz.

Ben düşünüyorum dostlarım,
Zaman zaman yerlere seriliyorum
Hissettiğimde aynı acıyı ve kanı
Gün farklı, saat farklı
Dayanmaya ve güce inat dostlarım
Ben duruyorum ve evet
Kaybediyorum.
Siz gücsüzlük diyorsunuz adına
Yetersizlik diyorsunuz
Oysa ben yalnızca duruyorum.
Aynı acıyla
Aynı kanla
Tümünüzün hayatınızı en hızlı bir şekilde
durduracağını bilerek
Ve fakat benim saniyelik duruşumu
Üstelik acımı saklamaya zorladığınız duruşumu
haksızlık addeşinizi anlamlandıramayarak
yalnızca duruyorum.
Haklısınız dostlarım
Adetim oldu gençliğimden beri eksikliğim
Eksiğim bazen
Bazen günlerim eksik yediden
ve saatlerim yirmi dörtten.
Eksiklikse çoğalmanın pek tabii sebebi
Eksiğim dostlarım
Pek çokları gibi.

Ben kaybetmeyi biliyorum dostlarım,
Birçok kez yeniliyorum
Duyumsadığımda ölümü, korkuyu, hiddeti
Fondötenimle kapatmak yerine yaralarımı
bağladığım kabuklarımı

Ben yalnızca dostlarım, ağlıyorum
 Haykırışlarımımışçasına.
 Bağırma yetmiyorsa gücüm
 Gözyaşlarımı isyan kabul edin
 Zira ancak haykırışlarımın erişmesinden kulaklarınıza
 Tüm benliğimle bıkıyorum ve yoruluyorum.
 Siz güçsüzlük diyorsunuz
 Çelimsizlik sanıyorsunuz
 Suç arıyorsunuz
 Pek tabii kabahat buluyorsunuz.
 Korumak diyorsunuz
 Koruyoruz diyerek eziyorsunuz.
 Korunmak, dostlarım
 Bunu hak ettiğime inanmıyorum
 Korunmak zira,
 Eşit olmayanlara mahsustur.
 Oysa ben güçsüzsem ağlarken
 Benim gözyaşlarım daha güçlüydü bazen
 yumruklarınız ve çığıklarınızdan
 Oysa ben kaybediyorsam susarken
 Siz konuşmadığınızda korunmaya ne de muhtaçmışsınız meğer.
 Güçsüz, yersiz ve yetersiz diyerek vurduğunuz damgalarla
 Nasıl da çelişirsiniz daima gücü ve zaferi beklerken
 Sayısız görevi bir tek bedene biçerken
 Altından kalktığınızın katlarcasının altında bırakırken
 Ne de soğukkanlı
 ve de vakursunuz üstünlüğü beklerken
 Haklısınız dostlarım,
 şayet insanlık küçükse adamlıktan
 şayet hata büyükse insanlıktan
 Kayıbım dostlarım,
 Niceleri gibi.

Hakkınız var dostlarım,
Ben bazen daha az çalıştım
Pek tabii aylarca yerimden kıpırdamadım.
İlgiye muhtaçtım ve bunu size anlattım
Canım acıyor derken zaman zaman ağladım
Yanınızda durmak uğruna kimliğimi bırakmaya zorlandım
Yalnızca kendim olmak uğruna isyan ettiğimden belki sizi zorladım.
Haklısınız dostlarım, var olabilmek uğruna uğraşırken,
belki egonuza rakip çıkardım.

Kimliğimle güçlü değilim ben
Kabul ediyorum
Gücüm benliğimde saklı zira
Kimliğimde değil
Düşüşlerim ve duraklayışlarımı kucaklıyorum.

Haklısınız dostlarım
kabahat bizim
biz doğurmamalıydık
hiç doğmamalıydık
olmamalıydık
ölümünüz
pek tabii yokluğunuz
var olmamış oluşunuz
bizim hanemize yazılır
ve fakat daha az üzerdi sizi
biz yine hataya muktedir
Sizse yok halinizle dahi
bizden fazla
var olurdunuz.

Şiddetten Ölen Kadınlar İçin Dijital Anıt (2022)
Fotoğraf: Öykü Yağmur Özer

Çatlak Kaldırım

Elif Tuana Gökmen

Karanlık çökmüş. Güneşin erken battığı sıradan bir kış akşamı. Beş buçuk, mesai bitimi. Uzaktan yükselen korna sesleri üst üste binerek bir martının çığlıkları gibi kulak tırmalıyor; sıkışık, birbirinin dibinde boğulacakmışçasına duran eğri uzun binaların arasında duvarlara çarpıp yok oluyor sesler. Sokaklar dar. Kaldırımlar çarpık çurpuk. Kirli, yapış yapış tüyleriyle sarı bir köpek, içi boş bir yoğurt kabının yanına kıvrılmış uyuyor. Kafası, yerin altından dışarıyı gözetler gibi duran demir parmaklıklı küçük pencereye dayanmış. Demir parlaklıklar kaldırıma sıfır şekilde sokağa bakıyor. Karanlık çökmüş.

Bir topuk sesi yükseliyor sokağın başından. Genç bir kadın, kendinde değilmiş gibi başı eğik, yolunda ilerliyor. Aceleci bir tavırla hareket ediyor ama. Bir eli sımsıkı tuttuğu çantasının sapında, öbür eli yumruk halinde mantosunun cebinde duruyor. Suratındaki yorgun ifade, bir harita gibi ortaya seriyor puslu zihnini. Aklında düşünmesini engelleyen, onu meşgul eden kaygılı düşünceleriyle. Evde yemek var mıydı? Galiba tencerenin dibinde çorba var. Daha onlar yıkanacak. Halı yıkamacının da işi bitti mi ki? Çarşı da çok kalabalık. Otobüse binmek lazım, akşam saati de iş çıkışı. Annemle gideyim, otobüs tıklım tıklı. Ev de dağınıktır. Mutfak da, yemek yapılacak, dağılır. Altıya çeyrek var, yaparım bir şeyler.

Kadının dudakları yaraydı. Durmadan bir ileri bir geri sürtünen dişleri yüzünden ince dudağını kabuk bağlamıştı. Sabit duramayan göz bebekleri, birbirine oturmamış kaldırım taşlarında bir uçtan diğer uca geziniyordu. Çatlaktılar. Her biri ya kırık kenarla yaralı bir kuş gibiydi ya da ufanarak yok olmaya yüz tutmuştu. Çatlak çizgileri kapkara çamur, pis pasakla dolmuştu. Bu sokağa önceden kullandığı yol kapatıldığından beri iş çıkışında evine gitmek için girmek zorunda kalıyor, elinden geldiğince büyük adımlarla bir an önce geçip gitmek için tüm çabasını sarf ediyordu. İssiz bir sokak. Tenha.

Eğer kadın karanlığın yuttuğu bu kirli sokağı geçebilirse evine az kalmış olacaktı. Hem de çok az. İş çıkışından beri bitmek bilmeyen en

uzun yol, ne bu sokağa kadar olan mesafe ne de bu sokaktan sonra kalan kısımdı. En uzun yol bu sokaktaydı. En bitmek bilmeyen taşlar bu sokağa döşenmişti. Demirlikleri hapishaneyi andıran yalnızca bu sokaktı. Sessizlik, sadece bu sokakta korkutucu bir gürültüye dönüşüyordu.

Kadının aceleci tavırlarıyla birlikte aklındaki düşünceler onu meşgul etmeye devam etti. Hızlı olayım. On adım falan. Geride kalsın. Eve gideyim de yemek. Hava karanlık. Düşmeyeyim, kaldırım yamuk. Korkuyorum. Eve gideyim. Yemek ne olacak? Evde-
"Pişt."

Kadın durdu.

Kafası demire yaslanmış uyuklayan köpek irkildi, kafasını kaldırdı. Huzursuzca geri çekildi.

Kalbi bir anda deliler gibi çarpmaya başladı kadının. Daha sonra vücudundaki bütün kan çekiliyormuş gibi hissetti. Elleri buz gibiydi ama taze gelen kışın estirdiği soğuk rüzgârlar değildi sebebi. Yürü, diye emir verdi kendi kendine. Durmasana, çık git hemen şu sokaktan!

Eve gideceksin, diye fısıldadı içinden. Eve git, yemeğini yap. Çok dağınık evin, hızlıca yürü git hemen!

"Pişt. Hâlâ mı görmezden geleceksin?"

Köpek korkmuştu, dibindeki pencereden gelen sinsî sestən. Karanlığın içinden bakan göz bebekleri, pişkin bir sırtıyla kısılmıştı. Zemin kat dairesinin paslı demir parmaklıklarının arasından sıyrılan bu iki göz, derinlerinde arsız bir ışıltı taşıyordu. Bu ışıltı, gözlerini umarsızca diktiği kadına, günlüğü herkes tarafından okunmuş masum bir çocuk kadar çaresiz hissettiriyordu. Kadın, şu anda kaskatı kesildiği yerde daha çok kemiriyordu dudaklarını. Tıpkı bir haftadır ne zaman kendini köşeye sıkışmış hissetse yaptığı gibi...

Her şey, çatlak kaldırımın onarımı için yan sokağın, evine gitmek için asıl kullandığı yolun

kapanmasıyla başlamıştı. Her akşam olduğunda, hava kararıp işten çıktığında artık tek çaresi, evine dönebilmek için bu arsız sokağı kullanmaktı. Bu yolun dikenleri yalnızca karanlığın izlerini vurduğu ürkütücü bina duvarlarını örtmüyordu. Beynine bir iğne batıyormuş gibi hissettiren başka bir şey daha vardı. O bir çift göz bebeği, yüzüsüzce yaşıyordu her seferinde. Durmadan, usanmadan, arlanmadan...

Pazartesi geçmişti ilk kez buradan, sustu. Salı yine oradan geçti, diken batı sokağın, sustu. Çarşamba işten çıkmak istemedi, içinden çalışmanın bitmiş olmasını diledi. Yine dikenden canı yandı, sustu. Günler geçtikçe içine attıkları giderek büyüdü. Perşembe geldi, birilerine olanları anlatmak istedi. Her şeyi anlatmak istedi fakat dinlenmedi, sustu. İçine attıkları da o göz bebeklerinin arsız bakışları da haddini aştı.

"Bugün çok güzelsin."

"Pişt."

"Yalnızsın yine galiba."

"Pişt."

Şimdi, hala öylece duruyordu olduğu yerde kadın. Neden Allah'ım, diye feryat etti içinden. Neden sokağımın çatlak kaldırımı? Neden buranın iğrenç pisliklerinden önce benim kaldırımıyı temizlemeye çalıştılar?

Gözlerini kapattı. Hiç bakmamıştı o tarafa. Şu zamana kadar bakışların sahibi yüzü hiç görmek istememişti. Kaldıramazdı eve gidip gözlerini her kapattığında yeniden gözünde canlanmasını. Hiçbir zaman aşağılardan gelen o pürüzlü sesin, topuk seslerinden yüksek çıkmasına izin vermezdi. Ayakkabılarını yere vura vura, ayakları çarpık yolda büküle büküle geçip giderdi o sokaktan. Her zaman da elini yumruk yapmıştı. Her akşam evini düşünmüştü. Aklını meşgul etmişti, dudağını kemirmişti. Topuklarını vurmuş ve akşama yapacağı yemeği düşünmüştü.

Ses kesildi. Gözlerini açtı kadın. Dudağı kanamaya başlamıştı. Sıcak kanın soğuk cildinde yayılmasına rağmen bir şey yapmadı. Tekrar adımını attı ve sokakta yine çatlak kaldırımlara çarpan topuklarının sesi yankılandı. Köpek gitmişti, rahatsız olmuştu. Uykulu hayvan, karşılaştığı göz bebeklerinin sahibini artık bir

daha hatırlamayacaktı belki de. İç suyla ya da mamayla dolu yoğurt kaplarının olduğu başka sokaklarda kıvrılacaktı. Ama kadın, o tarafa dönemezdi. Dönerse yaşayamazdı. O suratı görürse uyuyamazdı. Bir daha evinin dağınıklığını, ne yemek yapacağını düşünemezdi. Tekrar kulaklarını tırmalayan "pişt" sesini duyduğunda ise cebindeki anahtara sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

Sustu...

Yürüdü...

Yürüdü...

Fotoğraf: İdil Sena Keskin

Kimse Gelmemişti

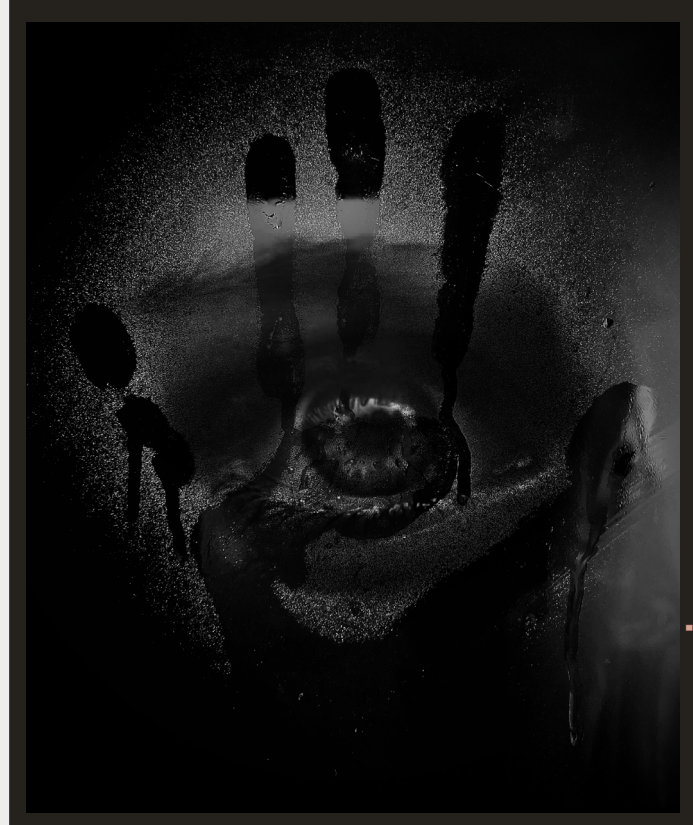
Duru Yavuz

Gözlerinden akan yaşlar yerdeki kan damllarına karışırken onu odanın karşısından donuk ve hüzünlü gözlerle izleyen kızının gözlerinin içine son kez baktı ve yüzüne buruk, kısa bir gülümseme kondurdu. Kızından kesik bir hıçkırık sesi duyulurken ellerini kalan son gücüyle ağzına götürmeye çalıştı, işaret parmağını dudaklarına yaklaştırdı ve zoraki bir sus uyarısı verdi.

Yıllarca her akşam sürmüştü bu aynı rutin ve her yıldızın kayışı gibi, her çiçeğin soluğu gibi, her nefesin tükenişi gibi; bu rutinin de başından yazılmış bir sonu vardı. Ne küçük kızın hıçkırıkları engelleyebilmişti bunu ne de annenin titreyen elleri...

Odada yalnız kaldıklarında küçük kız koşarak annesinin yanında bitti, kafasını dizlerine yatırdı ve çaresiz, öylece baktı annesinin kapanmış gözlerine. Hiç bırakmadı ama küçük kız annesinin elini. Annesinin son nefesini dinlerken kendi ciğerlerine dolan havanın her tanesinden nefret ediyordu şimdi. Sesinin çıkamayışına, kurumuş boğazında atılmış her bir düğüme de ölesiye bir nefret besliyordu; oysa o da biliyordu hiçbir yardım ciğliğinin karşılık almayacağını, hiçbir elin onları bu çukurdan çekip çıkarmayacağını. O yüzden öylece sıkıttı annesinin rengi solmuş elini, hiç de bırakmaya yeltenmedi, sanki annesini geri getirecekmiş gibi daha da sıkılaştırdı ellerini annesininkiler soğudukça.

Dakikalar geçti, belki saatleri bulmuştu, zaman kavramı kalmamıştı küçük kızın dünyasında ne de olsa. Kimse gelmemişti; kimse hiçbir sesi, hıçkırığı, ciğliği duymamıştı; ya da duymamış gibi yapmışlardı. Ama küçük kız her birini işitmişti, her şeyi duymuştu ve görmüştü. Yalnız şimdi dinmişti tüm sesler; küçük kızın tek duyduğu annesinin atmayan kalbi, yanaklarında kurumuş gözyaşları ve odada asılı kalmış alınmayan nefeslerdi. Saatler geçmişti, ama kimse gelmemişti.

Fotoğraf: İdil Sena Keskin

Değnek

Çağan Yılmaz

Kar o gün her zamankinden daha şiddetli yağıyordu. İnsanlar telaş içinde evlerinin yolunu tutmuş, adeta bir yarıştaymış gibi olabildiğince hızlı ve büyük adımlar atıyorlardı. Sokağın başında birkaç esnaf bağırış içerisinde bir kamyonun yük alıp apar topar mağazalarına taşıyordu. Sonra tekrar kamyonu gelip tekrar yük alıyorlardı. Karın yarattığı kısıtlı görüşte mümkün olduğunca dikkatli gitmeye çalışıyorlardı. O gün sokağın boşluğunu dolduran tek şey kardı. Kardan da fazla medet ummamak lazımdı.

Elinde iki market poşetiyle yürüyen bir kadın, ağır adımlarıyla sokakta öne çıktı. Sol elinde tuttuğu poşetler, sağ elinde sımsıkı kavradığı metal bir değnek vardı. O metal değnekle yeri hızlıca kontrol eder, sonra adımını atardı. Yüzünde tek bir kırışıklık yoktu. Belki otuz, belki otuz beş yaşlarındaydı. Ayağında yeni olduğu boyasından belli olan bir çift bot, üstünde kalın bir palto, başında narin bir şapka vardı. Kadın ağırbaşlılıkla yürümeye devam ediyordu. Belki evine gidiyordu, belki alışverişe devam edecekti. Belki bir arkadaşına uğramaktı dışarı çıkmasının sebebi. Ağırbaşlı bir şekilde yürümeye devam ederken yürüyüşü bir sarsıntıyla kesildi.

Bu fırtınada malları ne çabuk taşırsa onun için o kadar kardı. Adem; yirmilerinde, gençlik ateşi sürekli iş yüzünden baskılanan, giyimini pek önemsemediği paçası yırtık elbiselerinden belli olan bir esnaf çocuğuydu. Soğuktan nefret ederdi Adem. Onun için kış, insanın zamanını en verimsiz geçirebileceği zamandı. Bir kere soba yakmak gerekirdi ki sobalardan nefret ederdi Adem. Her gün o sobayı odunla harlamak çok yorucu gelirdi ona. Kentte yavaş yavaş kömür sobaları yerini doğal gazla bırakmaya başlamıştı. Ama mahallelide para yoktu ki o maliyeti ödeyebilsin. Adem'in yaşadığı mahalle yoksul denilebilecek bir yerdi.. O yaşamını hiçbir zaman sorgulamamış, hep hayatını akışına bırakmaya çalışmıştı. Bırakmaya çalışmıştı çünkü babası Adem'in aksine çok katı bir insandı ve Adem'in çocukluğundan beri onun peşini hiç bırakmamıştı. Adem, babasının onun okulda başarılı olamayacağını anladığı ilk hafta sonu onu mobilya mağazalarında çalıştırmaya başladığını asla unutmazdı. Adem'in kafası ona da çalışmazdı. O da sadece dükkanın ameleliğini yapardı. Lise bittiği zaman tam zamanlı olarak çalışmaya başlamıştı.

Adem kamyonun taşıdığı iki vazoyu iki eliyle tutup geri geri giderken dikkatsizliğinden kaldırımda yürüyen kadına sertçe çarptı. Dengesini kaybeden Adem elindeki iki vazoyu da düşürdü. Kırılan vazoları görünce deliye döndü. Arkasına döndü, tam dövüşmeye hazırlanırken karşısında bir hanımefendi olduğunu görünce durdu. Kadında ilk dikkatini çeken şey gözlüğü ve yere düşmüş değneğiydi. Tam değneği yerden almak için eğilmişken kadın ondan önce davranıp değneği kavradı. Garip, kısa sessizlik sonrası Adem ancak "Özür dilerim, iyi misiniz?" deme inceliğinde bulunabildi. Kadın ağırbaşlılığını bozmadan "Asıl ben özür dilerim. Tam olarak ne düşürdünüz?" dedi. Adem kırılan vazoları hatırlayıp yeniden bozuldu. "Vazo düşürmüştüm ama dert edilecek bir şey değil" dedi. Kadına ismini sorma ihtiyacı bile duymamıştı. Değneğini tam açıp gidecekken, değneğin açılmadığını fark etti. Mekanizmayı zorladı, elinden geldiğince salladı ama hepsi boşunaydı. Vazoların üzüntüsünden kadının problemini anlayamayan Adem, vazo kırıklarını toplamak için mağazadan süpürge almaya gitti.

Kadın katı şekilde duran değneğini alışveriş poşetlerinden birine koydu ve yola koyuldu. Değnek yardımı olmadığı için her zamankinden daha da yavaş yürüyordu. Her bir adımında yokluyordu zemini. Kar daha da şiddetlenmeye başlamıştı şimdi. Kadın kara aldırış etmeden yere sağlam bastığından emin bir şekilde yoluna devam etti.

Güneşi Doğuranlar

Berfe İklim Demirci

Bizim oralarda kadınlar güneş doğmadan kalkar. Yaz, kış, ilkbahar, sonbahar hiç değişmez bu. Neden mi? Çünkü Doğu'da kadın, asla sadece kadın olamaz. İnsanların aklının hayalinin alamayacağı sayısız şey olabilir ama hiçbir zaman sadece kadın ve onun ötesinde insan olamaz. İzin vermezler.

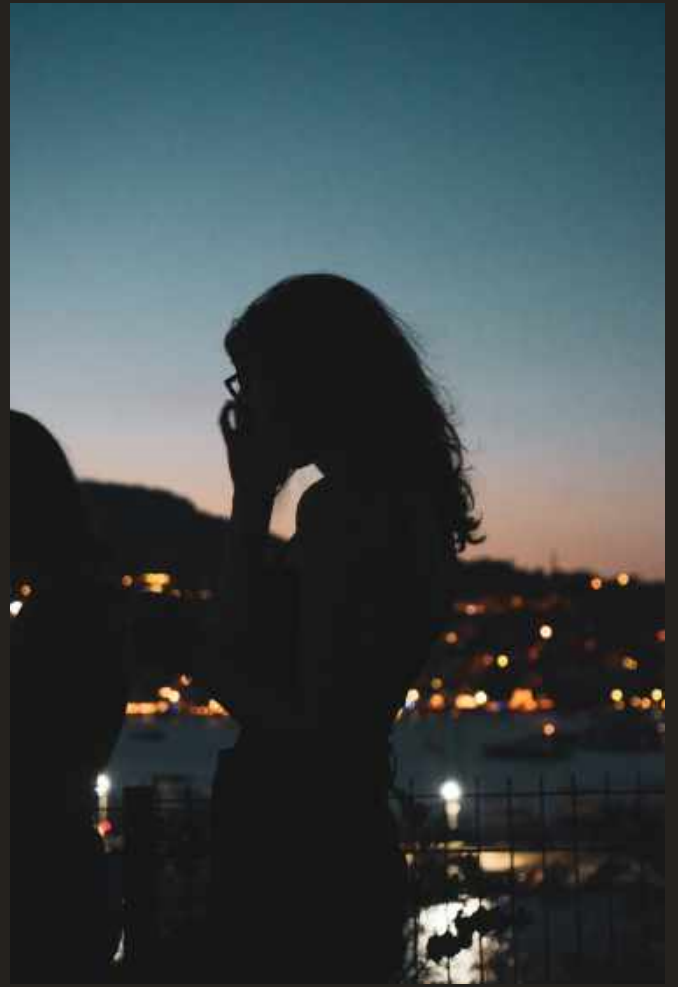
Bize her zaman herkesin eğitim hakkı olduğu söylenir mesela. Tuhaftır, bu herkes zamiri hiçbir zaman dahil etmez Doğu'daki kadınları. Birçok şey onları kapsar ama konu eşitliğe geldiğinde yok sayılırlar. Okutulan bir kız çocuğu ailesine destek olabileceksen neden bunu engellemeye çalışırlar? Biraz da düşününce, sanırım onlara göre cinsiyet, insan olup olunmadığını belirliyor. İşte tam bu noktada, kadınsan zaten bir sıfır geridesin. Eğitim dedik de, sanki diğer konularda çok mu önemseniyor kadınlar? Onların görevi çalışmak, hizmet etmek. Başka bir şeye gerek yok.

Bazen görürüm, bir derenin kenarında paçalarını sıvamış koyun yünlerini yıkarlar güneş tepede bütün sıcaklığıyla dağı taşı kavurduğu öğlenleri. İnsan, nasıl buna dayanabildiklerini düşünmekten kendini alamıyor. Düşünüyor, ama kısacık bir zamandan fazla değil. Unutuyor o kadınları sonra. Neden unutuyorlar ve nasıl dayanıyorların cevabı da aynı oluyor bu şekilde. Çünkü eğer kadınsan, ve ayrıca Doğu'da kadınsan unutulmakla ve dayanmakla yükümlüsün.

Doğu'da kadının yüzündeki her bir çizgi ayrı bir yaşanmışlığı gizler içinde. Güneş görmez onların sevinçlerini, hüznlerini, dertlerini, gözyaşlarını. Gölgede yaşarlar, gizli yaşarlar. Nasırlı olan sadece elleri değildir onların, yürekleri de nasır tutar. Onların dertleri daha küçük yaşta, ailelerinin büyüsün de işlere yardım etsin demesiyle başlar. Zordur kadın olmak; biraz geç evlensen evde kalmış derler, erken evlensen çocuk yap derler, bir iki yıl çocuk olmasa kısırdır derler. Kimse demez o da candır.

Köklerinden koparılıp saksılarda nefes almaya mahkûm edilmiş kadınlar... Tıpkı çorak topraklarda yeşermeyen ağaçlar gibi, çiçek açmaz dallar gibi oysa bilseler kadın yürektir, kadın savaşçıdır,

kadın emekçidir, kadın yeşertendir umudu. Ama ne kadar üzücü ki, kimse bilmez bunu. Kimse bilmez onların makine değil insan olduğunu. Ben de isterdim, ataerkil egemenliğe öylece itilmiş kadınların özgüvenle dolup taşmasını. Ama coğrafya kadını bu derece bataklığa sürükledikçe hiçbir şey değişmeyecek. Herkes yine sadece bakacak sıyrılmış paçalara ama kimse anlamayacak güneşi doğuranların acılarını.

Fotoğraf: Sarp Gürel

İnsanlık İçin

Arda Güçsav

Karl Marx, komünizmle ilgili fikirleriyle; Platon, idealizmle; Francis Bacon, doğa bilimleri hakkındaki araştırmalarıyla; David Hume, kuşkucu yaklaşımıyla; Rene Descartes, algı hakkındaki düşünceleriyle; Friedrich Nietzsche, nihilizmle; Hegel ise politika ve siyasetle ünlüdür.

Amadeus Wolfgang Mozart, 40. senfoni ile; Beethoven "Moonlight Sonatı"yla; Antonio Vivaldi, "The Four Seasons" adlı yapıtıyla; John Sebastian Bach, "Goldberg Varyasyonları"yla; Chopin "Nocturne"leriyle; Fazıl Say, "Black Earth" adlı parçasıyla; Illyich Tchaikovsky ise Kuğu Gölü Balesi'nin tema müziğiyle ünlüdür.

William Shakespeare, "Hamlet" adlı tragedyasıyla; Bertrand Russell, "İktidar"ıyla; Orhan Pamuk, "Kar" romanıyla; Nazım Hikmet, "Yaşamaya Dair" şiiriyle; J. K. Rowling ise "Harry Potter" serisiyle ünlüdür.

Yukarıda adı geçen tanınmış filozof, müzisyen ve yazarlardan sadece bir tanesi kadın: "Harry Potter"ın yazarı, J. K. Rowling. Kendisi 1995'te "Harry Potter" serisini bitirmiş, ardından 1997'de seriyi satışa sunmuştur. Bu dönemde Rowling, tam adını kullanmak istemesine karşın yayıncısı bu fikri gerçekleştirmemesini önermiştir. Bunun nedeni Rowling'in tam isminin "Joanne Kathleen Rowling" olması ve bundan ötürü kadın olduğunun anlaşılmasının satış pazarlamasında olumsuz bir etki yaratılacağına inanılmasıdır. Maalesef yayıncının önerisi Joanne Rowling'e mantıklı gelmiştir ve tam adını kullanmamıştır. Peki bu uygulama ne kadar doğrudur? Joanne neden bunu yapmak zorunda kalmıştır? Başarılı kadınlar, insanlık tarihi boyunca yok edilmek, silinmek istenmiştir. Bir şeyleri başarma hali sadece erkeklere atfedilmiş, kadınlara uzun zaman köle gözüyle bakılmıştır ve toplumsal cinsiyet rollerinin dayatmasıyla ev dışı işlerde toplumun görünür alanlarında çalışmalarına izin verilmemiştir. Halbuki Joanne Rowling gibi birçok başarılı kadın: Hypatia, Marie Curie, Özlem Türeci, Muazzez İlmiye Çığ, Barbara McClintock, Rosalind Franklin, Rachel Carson, bu algıyı kırsalar da hiçbir zaman erkekler kadar ön plana çıkmamışlardır.

Düşünsenize, kadınlara baskıyla yaklaşılmasaydı ve başarılı olabilmelerine fırsat verilseydi kim bilir kaç tane Marie Curieler ortaya çıkacaktı. Bu doğrultuda insanlık belki de şu anki konumundan gerek teknolojik gerek bilimsel gerekse sanatsal anlamda kat be kat daha gelişmiş olacaktı. Kadınlara tarih boyunca özgürce kendilerini ifade edebilmeleri sağlansaydı, şu an da insanlık tarihinin elde etmiş olduğu başarılarından çok daha fazlası elde edilebilirdi. Açıkçası, bu bağnaz yaklaşım, ne yazık ki bütün insanlığın aleyhine oldu ve büyük bir zaman kaybı yaşattı.

Peki bu kaybın telafisi mümkün mü? Doğrusu elbette bu kadar büyük bir zaman kaybindan ötürü potansiyel gelişimin çok altında olmamız telafi edilemez. Lakin bunu tekrarlayarak yakınırsak da daha büyük zaman kaybederiz. Bu nedenle bu kaybı bahane olarak kullanmadan zararın neresinden dönersek dönelim kârda olduğumuzu unutmamalıyız. Daha açık görüşlü hareket etmeli ve kadınların en az erkekler kadar başarılı olabilmeye potansiyelleri olduğunu unutmamalıyız. Üstüne üstlük bu eşitliği sağlayabilmeli ve kadınların ne kadar değerli varlıklar olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Bu konuda mutaassıp görüşleri olan insanları bilgilendirmeli ve kadınlara karşı beslediği önyargılardan arındırmak suretiyle gayret etmeliyiz.

Bütün bunlar ışığında insanlık için, kadınların başarılı olabileceğine inanılmalıdır. İnsanlık için, kadınlara fırsat verilmelidir. İnsanlık için, kadınların önemi anlaşılmalıdır. Ve insanlık için, açık görüşlü olunmalıdır. Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk, bu konuya ithafen şöyle söylemiştir: "Ey kahraman Türk kadını, sen yerde sürüklenmeye değil, omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın."

Adın? Kadın

Alya Salan

Bir bebek olarak dünyaya geldin.
"Kız mı, erkek mi?" diye sordular.
Renkleri, oyuncakları bile
Cinsiyetine göre seçtiler.
Ne kadınsın ne erkek
İnsansın aslında...

Erkekler tarih boyunca toplumu, gücü, yönetimi inşa ederken kendi kas gücü ve düz mantık içeren hoyratlığı ile kız çocuklarını, kadını kendi görmek istediği yere yerleştirdi. Ve insanın erkek olanı, bereketin simgesi olan toprak ana gibi hayat sunan insanın kadın olanını lanetledi. Medeniyetler boyu kadın bazen önce insan oldu anaerkil toplum dediler. Sonra insanlığını kaybetti, kadın oldu. Ataerkil toplum dediler. Bu yer edinme, hak arama mücadelesi hep sürdü. İki cinsiyet hep bir güç yetirme ve hak ettiğini bulma çabasıındaydı. Bunun nedenini hala bilemiyoruz. Erkeğin kas gücü, iktidar arayışı; kadının duygusallığı ve annelik dürtüsünün bir çatışması mıydı? Bunu da bilemiyoruz. Ancak şu çok açık ki, bu erkekleri yetiştiren anneler birer kadındı. Kadınlar tarih boyunca belki de kendilerine gereken değeri vermediler, veremediler ve bu kabul edişle erkek çocuklarını ezen, kız çocuklarını ezilen olarak yetiştirmeye devam ettiler.

Günümüzde yönetim ve güç odakları kadına negatif ayrımcılık yapmakta ve toplum kadını bir insan olarak değil, bazen bir beden, bazen soyunun devamı için erkek çocuk beklediği bir eş çoğu zaman da kendine ait bir eşya gibi görmekte ve erkek alaycılığı ile değersizleştirmektedir.

Ve yaman bir çelişki olarak kadın pozitif ayrımcılıkla korunmaya çalışılmakta; toplumda, dünyada yer edinmeye, tutunmaya çabalamaktadır. Bu pozitif ayrımcılık insan olarak eşitsizliği de körüklemektedir. Hepimiz insanız ve toplumun her alanında eşit haklar ve hayatlar için olmalı savaşıımız. İnsan için, insana yakışan bir hayat için.

İki cins birbirini tamamlayan, yeni nesiller oluşturan ve birbiriyle büyüyen, güçlenen aynı canlı türüdür. Bunu bu çağda hala idrak edememek, böyle bir bilince sahip olamamak alt beyinlerimizin bize bir oyunu mudur? Teknolojik ve bilimsel gelişmeler, medeniyetin ilerlemesi insan olarak gelişmemizi sağlamıyor demek ki.

Kadınla erkeğin eşitliğine değil, kimin güçlü kimin haklı olduğuna değil, sadece insan olduğumuza hükmedelim. Ne erkek ne kadın, insanız sadece.

Ama KADININ hala ADI YOK! Adın? KADIN...

Düzen... Değişecek Mi?

İdil Ada Aydos

Erkekler buldular, bildiler, yaptılar, dediler çünkü “insanoğlu”, “devlet adamı”, “bilim adamı”, “sözünün eri” olan onlardı. Değişime gerek varsa, daha iyi bir düzen gelecekse, bilime, siyasete, ekonomiye el atılacaksa onlar yapacaktı çünkü ancak onlar “adam gibi” iş yapardı. Kadınlar... Ellerinden gelmezdi, akılları ermezdi. Ne konuşsunlar ne de konuşulsunlar. Böyle gelmiş böyle gitsin, ne gerek vardı başka türlüüne, herkesin yeri belliydi. Kızını dövmeyen dizini döverdi. Böylesi daha güvenliydi.

Yüzyıllarca babadan oğula, nesilden nesile aktarılan bu karanlık düzen, geçtiğimiz yüzyılda yaşanan iki yıkıcı dünya savaşı ve ardından gelen toplumsal dönüşümler, sosyal ve hukuki reformlar sayesinde kısmen gerilemiş olsa da ne yazık ki özellikle ülkemizde hâlâ çeşitli şekillerde varlığını hissettirmeye devam ediyor. Eğitim hakkı, meslek seçimi, eş seçimi, hayata katılma şansı kısıtlanan, bu uğurda baskıya şiddete maruz kalan ve hatta hayattan kopan kızlar ve kadınlarla ilgili haberler hiç bitmiyor.

Oysaki günümüzden neredeyse bir asır önce, Cumhuriyet’in ilanından sonra 1926’da yürürlüğe konan Türk Medeni Kanunu; ailede kadın-erkek eşitliğini sağlamış ve kadınların istedikleri mesleklere girebilme hakkını güvence altına almıştı. Bu sayede devran dönmüş, kendilerine eğitim ve çalışma yolu açılan pek çok kadın başarılarıyla parlamış, toplum hayatına yön vermeye başlamıştı.

Bu isimleri birkaç örnekle hatırlayalım: Prof. Dr. Remziye Hisar, Sorbonne Üniversitesinden mezun ilk Türk kadını olarak ülkemizde kimya bilim dalının öncülerinden kabul ediliyor. Safiye Ali ise Balkan Savaşı’nda gördüğü yaralılarından etkilenecek o dönemde kadınların tıp okumasının imkânsız olmasına karşın yılmayarak ilk Türk kadın doktoru olmuş ve kadın ve çocuk hastalıklarında uzmanlaşmayı başarmış. Peki ya Feriha Sanerk? Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Üniversitesine giren ilk kız öğrenci olan Feriha Hanım; 1953’te hak rütbesi, cinsiyeti nedeniyle kendisine verilmeyince, hukuki yollarla mücadele etmiş ve ilk kadın emniyet müdürü olarak atamasının yapılmasını sağlamıştır.

Ve Semiha Berksoy. O da Türkiye’nin ilk kadın opera sanatçısı. Avrupa’da sahne alan ilk Türk kadın opera sanatçısı ünvanına sahip, hem de bir ressam.

Şimdi de günümüzden örneklerle bir bakalım. Astrofizikçi Feryal Özel’i hiç duydunuz mu? Tarihin ilk kara delik fotoğrafını çeken takımın bir parçası, NASA Astrofizik Komitesi Başkanı olan milli gururumuz... Bir başka isim ise Naşide Gözde Durmuş. O da kanserin erken teşhisi üzerine yaptığı çalışmalarla adını tüm dünyaya duyurmuş ve MIT Technology Review gazetesinde “35 yaş altında Tıpta Çığır Açan Liderler”den biri olarak tanımlanmış bir bilim kadını. Türkan Saylan’ı ise hepimiz biliyoruz. Cüzzam hastalığı alanındaki tıp çalışmalarının yanı sıra kadınların eğitimini teşvik için hayatının son anına kadar mücadele eden koca bir yürek... Özlem Türeci, Covid 19 aşısının geliştiricilerinden. Doç. Dr. Burcu Özsoy Çiçek, Antarktika’ya giden ilk Türk kadın bilim insanı. Bu gibi pek çok isim Türk kadınlarının sınır tanımayan gücünü ve sadece milletimize değil tüm insanlığa kattığı değerleri yansıtıyor.

Uzun lafın kısıası, dün de bugün de Türk kadınları, kendilerine, ailelerine, ülkemize ve dünyaya değer katmaya ve biz gençlere ilham olmaya devam ediyor. Yapmamız gereken en önemli şey yılmadan hayallerimizin peşinden koşmak ve bununla birlikte kız çocuklarının, genç kızların ve kadınların eğitim hakkı ve ekonomik katkı hakkını savunmak. İşte ancak o zaman dünya daha aydınlık, adil ve yaşanılabilir bir yer olacak.

Bir Pazar Sabahı

Elanur Nalbantoğlu

Sabah saat 8
Mavi, kırmızı ışıklar yanıyor Kadıköy'de.

8 Mart 2022
2003
1978
1991

Hepsi aynı...

Sahip oluyor o güzel kadınlar,
Bir gün yaşamlarını kontrol edebilmeye.
Çünkü 9 Mart geldiğinde
Tarih kendini tekrar ediyor.

Kadıköy'de ışıkların yandığı gün 8 Mart sabahı
7'sinden sonrasını görmeye izin verilmemiş bir
kız çıkarılıyor apartmandan.
Bir zamanlar pespembe olan yanakları artık
bembeyaz.

Arkasından bir adam çıkıyor.
8 Mart'ta kız arkadaşı dışarı çıkmasın diye
Başkaları onun olana bakmasın diye
Birini daha dünyadan silmiş

8 Mart kutlanıyor her yıl
Bir gün kadınlar "kadın" olabiliyorlar.
İnsanlığın kadınlara karşı yaptığı haksızlıklar bir
günlüğüne maskeleniyor.
Ve sonrasında döngü tekrar ediyor.

Fotoğraf: Sarp Gürel

“Kadın Olmak...”

Zeynep Bülbül

83 milyonluk nüfus, yarısı kadın.
Zor iştir, kolay değil.

Kalabalık şehirlerin ıslak akşamlarında, sokakta
salınıyor bir o yana, bir bu yana.
Saçlarını yıkıyor gözyaşları bulutların, İstanbul'un
hain gözleri üstünde dolaşiyor.
Ayağında on iki santimlik kırmızı pabuçları,
rüzgarda uçuşuyor platin sarısı saçları.
Ağır, sahte bir makyaj var yüzünde, gülümsemesi
ondan yalancı.
Bir yanı ürkek bir çocuk, bir yanı saldırgan bir
kısarak.
Gözlerinde uçsuz bucaksız bir karanlık,
dudaklarında parlak bir cazibe.
Yürüyor kadın, ardına bakmadan.
Durak belli, vakit belli, yol belli.
İçeriye giriyor kadın, ayakları geri geri gitse de.
Bir tabela: “18 yaşından küçükler giremez.”

Kadın olmak zor, kolay iş değil.
Suçtur kadın olmak, edep namus bilmeyene.

Islık çalmayı Ali'den öğrendi, ilk yanına
oturduğunda.
Bir de mızıkasını hediye etmişti ona Ali, sever
yüzünü güldürmeyi.
Hayaller kurarak hoplaya zıplaya evin yolunu
tuttu kız.
Ali'nin hayali düşlerini süslerken, ellerini saçında
dolaştırıyordu.
Ayağında dizlerine kadar çekili çorapları,
üzerinde kırmızı kurdeleleri.
Saçlarını at kuyruğu yapmış, savura savura
dolaşiyor sokaklarda.
Eve geldi kız, kapıyı açtı.
Annesi açtı kapıyı, suratı kireç gibi.
Sımsıkı öptü yanaklarından, elinde Ali'nin
hediyesi.
Salona geçti ki ne görsün, bir misafir var
karşısında.

Dedesı yaşında bir adam, kucağında bir çiçek buketi.
Kız, kadın oldu bir anda.

Zor, kolay iş değil.
Ağır gelir, henüz anlamını bilmeyene.

Kadın dualar ediyor, hem ağlıyor hem bağıyor.
Yalvarıyor etraftakilere, kurtarın diyor, kurtarın
bebeğimi...
Yanıdakilerin gözü yaşlı, öylece duruyorlar.
Ağızlar sımsıkı kapalı, gözleri yumulu, bekliyorlar.
Ebenin ağzından çıkacak tek bir kelime yaşatacak
onları, ya da yıkacak dünyalarını.
Kulakları delen bir sessizlik, fısıltı gibi gelen bir
inleme.
Her şey kadın için, kadınlığını yerine getirmesi için.
Ebe kafasını kaldırıyor, kan çanağına dönmüş
gözlere veriyor haberi.
Maalesef diyor, beceremedi.
Görevini yerine getiremedi.

Zor, kolay iş değil.
Yüktür, “kadın olmayı” beceremeyene.

Boğa

Ömer Yiğit Çiner

Kar adeta pudra gibiydi o gece gökte
İzledim durdum güzelliğini
Teninden dökülen bin tane,
Yaprak, damla
Kar

Nedendir bilmem
Hiçbiri tutmaz güneş doğunca

Yani demem o ki,
Kardan bulut
Yapraktan ağaç
Damladan deniz bitmez.

Bundandır kavgalıydım güneşle bir süredir.
Düşman görürdüm.
Katil, kuralcı, acımasız derdim.

Sonra anladım güneş arkadaşımış, daha neler
İnadımdandır hemen hazmedemedim, çok aradım
yanlışını
Kendime güldüm her bir sefer
Çıplak ve yalnız hissettirince güneşe verdiğim
kıyafetler.

Ben insanım, açgözlü, doyamam
Basit, ilkelim içimde
Üzülmeden duyamam

Bir vakvak ağacı hayal ederdim, tenin yerde eridikçe

Ne özelliği kalırdı senin, karın, yaprağın
Düşen her tane farklı, özel
Fakat eskiyken yerde

Ne bir kadın ne bir vakvak biter
Gece ince ince yağınca beyaz taneler
Geçmiş çözülür toprağın kütüphanesinde
En gerçek seninle konuşabileyim diye.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Kalabalıkta Yalnız

Elanur Nalbantoğlu

Bir ocak gecesi saat 8
İstiklal'deyim.
Bakıyorum dışarıya,
İnsanları izliyorum.

Bağırان dondurmacılar,
Ekipmanlarını toplayan müzisyenler,
Kalabalıkta kaybolmamaya çalışan gençler,
Zıplayarak yürüyen çocuklar.

İstanbul burası.
Seviyor insan bu kargaşayı.
En azından bir kısmını.

Kalabalık büyüyünce insanlar da büyüyorlar - büyümeliler.
Ama buradaki insanlar,
Kendi ıssız yaşamlarına dönüyorlar.

Dondurmacılar evde tek başlarına yiyecekleri ekmeğe gidecekler,
Müzisyenler yürüyen kalabalıktan destek alamadan bir gün daha geçirecekler,
Kaybolan gençleri arayan kimse olmayacak ve
Çocuklar -o küçük çocuklar- dünyanın yalnızlığı ile yüzleşmek için büyüyecekler.

İstiklal'de yeni bir gün,
Yeni bir gizem.

İnsanlar bu kalabalıkta nasıl yalnızlıklarından kurtulacaklar?
Nasıl birbirlerini itmeyecekler?
Ne zaman beraber yürüyecekler?

Hemen

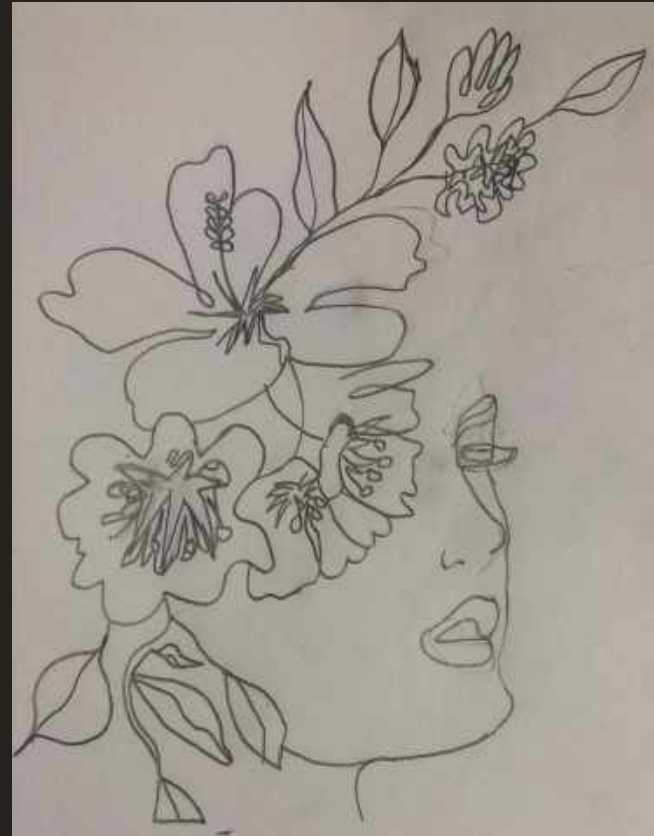
Elif Sude Yanık

Hoş buldum İstanbul
Şimdi gidecek misin benden
Gidecek miyim senden
hemen

Milâdımız eskilerden
Henüz senle ben
bire yabancıyken
Uzaktardan göz göze gelen
vakitsiz
Rüyalarıma konuk etmişsem de
büyüne kapılmamışken
henüz
Yüreğinde kaybettiğin binlercesinden
binlercesinden birisi
bir tanesi olamamışken henüz

Hoş buldum İstanbul
Karşılaşmamız
Tanışıklığımızı çeldi kalbimi
oysa daha erken
Daha kokusu silinmedi burnumdan
silinmedi kokusu soğuk suların
biraz deniz
biraz yosun
ve hatta artık biraz da benzin kokan
kokusu silinmedi henüz
henüz o sihirli Boğaz'ın
Ve daha erken
Henüz yeni simalar bende
Boğazi'ndan her gün geçirdiklerin
sayısı her gün
her saat
her an çoğalan
ve birer lokma gibi yuttukların
canımın birer parçası
ve fakat geçmişimin kısa
henüz kısa
kısa bir kesitinin aktörleri
ve de aktrisleri henüz
Oysa daha erken
Daha yeni başladı sokaklarında
bir yabancıнын keşifleri için değil
bir dostun okşayışla salınışım
bir dost eli uzatışım

ve o eli hissetmeyecek kadar bütünleşme
birleşme hissiyatım
henüz çok taze senli anılarım
Ve daha erken
Hâlâ aynı hızda çarparken
kalbim
bilhassa gecelerinde
ve korkuyu hissettirirken
sen dehlizlerinde

Çizim: Bora Bursalı

sönmeyen ışıklarının sesinde
 gürültünün sessizce kayboluşunda içinde
 ve Yeditepe'nin nice yükseltinin altında ezilişinde
 artık küçülüşünde
 büyürken dahi küçülüşünde
 görkemini zavallı bir yakarışa devretsen de bazen
 kayboldu sanılan ihtişamına yeniden bürünüşünde
 Hâlâ aynı hızda çarparken kalbim
 sen dolu her cümlemde
 Fakat daha erken diyerek
 erken demekle beraber
 erken desem de
 Kanıksamak ve alışmak
 alışma ve kanıksamanın birbirini ördüğü
 bir bütünü gördüğü
 hislerimin mimarı sensin
 İstanbul
 artık parçan
 artık parçam
 kimliğim
 ve sokaklarında kaybettiğim benliğim
 kimliksizliğim
 ve imzanı taşıyan bensizliğimle
 Hoş buldum İstanbul
 tanışıklığımız yeni sayılmaz
 Bir geçmişimiz var desek
 artık yalan sayılmaz
 Hoş buldum İstanbul
 Merhabaya gecikmekle
 gecikmekle suçluyorsan beni
 uzun süredir seviyorum demektir seni
 sana rağmen
 seni

Hoş buldum İstanbul
 Şimdi gidecek misin benden
 Gidecek miyim senden
 hemen